endale wõtame, ſiis ei ſaa ſelleläbi meie igapääwane töö mite, kuda mõned kitſa ſüdamega ja lühikeſe ojuga mehed arwawad, meile raskemaks koormaks minema, waid töötegemine päraſt pidupääwa weel rõõmſamaſt käte ja näpude wahel ſiginema.

Lugejad, kellele praegu lõpetatud wahetük wäga igawaks läinud, wõiwad ſeda lugemata jätta, ja kaks nädalat päraſt kolmekuninga pääwa meiega Warekſele ſõita, kus noor ſõamees ennaſt miniku wasta walmiſtab, ſeſt et tema teiſel pääwal juba teele peab minema. Kas nõnda? küſib mõni. Loodate ni odawalt meie käeſt lahti peasma, et Hanſu külaliſe käigiſt muud ei taha kõneleda kui tema tulikut ja lahkumiſt? Kas wahe aeal midagi ſeal ei juhtunud, mis meil armſam kuulda ja lugeda oleks, kui teie pikad lorid, mis mite koera ahjuſt ei awataks, weel wähem meile armaſt aeawiidet toob? — Tahakſin mina jõululaupääwa õhtuſt kunni ſelle pääwani, kus Hans tutawate pereſt lahkus, kõik ſamm ſammult järgmiſte üleskirjutada, mis tema ja pererahwa keskil igapääw ſündinud, mis nemad teinud ja rääkinud, mis muud iſeäraliſt ſenna wahele tulnud, ſiis ei mahuks jut mite kümne aasta kalendritesſe, waid ſaaks temaſt üks ſuur raamat kaswama. Nüüd on meil juturaamatuid juba igaſugu palju rohkem, kui ſuuremal hulgal aega nende lugemiſe tarwis, miſpäraſt tühja raamatute kaswatamiſt üleliigſeks arwan, ſeda enam, kui mul ei ſähärduſt kena keele oſawuſt ega mõiſtuſt ei ole, kui neil jutude ſünnitajatel, les oma waimu wärdjaid nii rohkeſt turule kannawad. Kas raamatukeſtel ſiſu ſees? kes ſeda lähäb küſima. Eks ta olnud kirjutatud, hiljemine jälle trükitud, mis ſeal enam peaks puuduma? — Niikaua kui rumalaid ja pimedaid küllalt kaswab, kes wilja iwa ja õlepea wahel wahet ei oska teha, uſume meie kindlaſt, et nende raamatukeſtel lugejate puuduſt ei ſaa tulema. Mõnel on juba nõnda iluſad nimed, et nende päraſt ükſi raamatukeſt peab lugema. — Aga neiſt ei tahtnud meie ſiin pikemalt rääkida, waid lühidelt mõned ſõnad Warekſe talu külaliſe kohta nimetada. Hans käinud jõulupühil, uuel aastal ja kolmekuninga pääwal pererahwaga kirikus ja palwe majas, käinud Ülewainul, Tammel ja Otstalus, kus Jüri Põlluvap elas, mõnekorra õhtudel aega wiitmas, kord ükſi, kord jälle wanemate ehk Elſega ſeltſis. Siiski peame kahetſetes ütlema, et üheskoos elamine ja wõõrſil käimine Elſe ja Hanſu wahel koſimiſe mõteid mite waksa wõrra ligemale ei toonud, waid eudiſeſt mõne hea waksa kaugemal wiinud. Nemad pidiwad teine teiſele tunnistama, et, ehk kül tuluke ſüdametes külmaks ei jahtund, neil piſemat lootuſt abielusſe astumiſele ei jäänud; üksnes sõbruſe paelad wõiſiwad neid ſurmani ühendada, armastuſe lootuſed pidiwad laiale tuiskama. Tohkſime julgeſt igakord inimeſe ſilmaſt tema warjuliſt ſüdame mõteid tunnistada, ſiis näitas mõnekorra, kui noored inimeſed iſekeskis jutuſtaſid, ja Hanſul kortſud ſilmakulmule tõuſiwad ja kurbtuſe wari kui kerge pilweke ſilmapaiſtuſt katis, kui tõuſeks kahetſemiſt temal ſüdames. Tema wõis mõtelda: Eks ma olnud halp, et tütarlapſe ja tema wanemate lahket abipakumiſt ärapõlgaſin ja ſuiſapeal oma tahtmiſt tegin. Mis mul praegu wiga oleks äiatalus kui koduwäi Elſega rahulikult elada, ükskord maja peremeheks ſaada, kui iſa ja ema puhkama läinud. Aga kui ſäherduſed mõted temal õhtul mõnekorra peas liikunud ja und tük aega ſilmilt kõrwal hoidnud — läks hommikul ärkades lugu teiſeks, ſeal pidi ta ütlema: Mul oli õigus nõnda teha, ma pidin Jumalalt minu peale pandud kohut täitma. Nemad tahtſid mulle heaſt ſüdameſt raha laenuks anda, ega oleks tagaſimaksmiſe päraſt mind ialgi pigistanud, ſiiski wõis hiljemine mul kahetſuſt tulla. Inimene ei wõi juhtumiſi eteteada, mis tulew aeg toob; elu ſees ſünnib mõnda, tuskas meel wõib jõna wiltu wõta ja teiſtwiiſt tähendada, kuda ütleja ſüdameſt oli tulnud, ja kui ſäherdufel ſilmapilgul mõte tõuſeks, ei tea kus ſa hilpharakas täna ſeiſakſid, kui naine ſind ei oleks priiks õſtnud: ſeda ei oleks ma jõudnud kannatada. Sellega oleksin ma ennaſt omas ſilmas alandanud, jäägu nimetamata, mis teiſed pikajad ſelja taga wõinud naerda. Parem on praegune, kui tähendatud wiiſil elu. Üksnes Eks teeb minu ſüdamele walu, kes minu sõbruſe läbi ehk meheta jääb, aga kes mulle ſeda tohib süüks mõista? Eks ma palund teda, mind unuſtada ja teiſele minna, kui üks